

stændig overbevist om. Men det er ikke blevet klarer til Gavn for Tjenestemændene hidtil, og heller ikke det ærede Medlem har været i Stand til at gøre noget som helst for, at Tjenestemændene fik bedre Kaar. Det ærede Medlem har, antager jeg, stemt for den betydelige Nedsættelse, som blev foretaget i 1923, og jeg tror dog, at selv det ærede Medlem vil indrømme, at det ikke var nogen behagelig Stilling for det konservative Folkeparti at indtage den Gang. Men naar det ærede Medlem har saa stor Tiltro til Resultatet af denne Politik i 1923, skal jeg paa ingen Maade bidrage til at formindske denne Selvtillid.

Imidlertid, Spøg kan være godt nok, men Alvoren i denne Situation forekommer det mig at være, at det gælder om for Tjenestemændenes Skyld at faa dette Lovforslag gennemført saa hurtigt som muligt. Til denne Gennemførelse regner jeg foreløbig ikke med, at vi kan vente Støtte fra Venstre, men jeg haaber og regner med, at vi kan vente Støtte fra det konservative Folkeparti, og jeg beder dette Partis Repræsentanter om ikke at blande nye, store Spørgsmaal ind, som kun kan bidrage til at hindre Lovforslagets Gennemførelse, thi derved gør de ikke Tjenestemændene nogen Gavn. I Udvalget kan vi naturligvis komme ind paa Drøftelse af forskellige Synspunkter, som der kan være forskellige Meninger om, men jeg tror ikke, det kan haabes, at man med fuld Sanktion fra Tjenestemændenes Side kan ændre Hovedlinjerne i det Lovforslag, der her foreligger. I det Øjeblik de brydes, kan vi ikke vente den Enighed, der nu findes indenfor alle Tjenestemandorganisationerne om at slutte sig til Lovforslaget, og derfor vil jeg henstille til de Medlemmer, der ønsker at bidrage til dets Fremgang gennem Rigsdagen, at de ikke søger at bryde de Hovedlinjer, der ligger i det.

Første Næstformand (Klaus Berntsen): Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Den højtærede Finansminister synes ikke at kende noget til de Forhandlinger, som gik forud for Vedtagelsen af Lovforslaget i 1923. Hvis han kendte dem, eller hvis han huskede dem, vilde han vide, at vi meget godt kunde have gennemført et Lovforslag, der var nok saa godt for Tjenestemændene som det foreliggende; men de Tjenestemænd, der var sat til at forhandle, var fuldstændig ude af Stand til at træffe nogen som helst

Bestemmelse paa egen Haand, de kunde end ikke i det sidste Øjeblik tage nogen afgørende Beslutning, uanset hvor meget den saa ogsaa ydede dem. Og naar nu den højtærede Finansminister her har holdt et fortræffeligt Foredrag ud fra et rent socialdemokratisk Fagforeningssynspunkt, maa jeg dog sige ham, at det er ikke fra et saadant, vi vurderer dette Lovforslag. Spørgsmaalet er for os jo slet ikke, om vi kan hverve saa mange eller saa faa Tjenestemænd, hvilket den højtærede Finansminister synes . . . (Stemmer: Aah!) . . . Ja, jeg skal straks forklare hvorfor, saa vil de Herrer kunne spare Dem Deres Indvendinger. Altsaa, det synes jo at være den højtærede Finansministers eneste Motiv, baade naar han forelægger Lovforslaget, og naar han vurderer det ud fra sit Partistandpunkt. Men saaledes kan det ikke være for os, af den ganske simple Grund, at de Tjenestemænd, som sætter Hensynet til et større eller mindre Tillæg til deres Løn, Hensynet til, hvad der kan opnaas af et Parti, om hvilket de maa vide, at det alle Dage har været dem venligsindet, over det store Spørgsmaal om Vurdering af en hel Samfundsordning, der er den stik modsatte af den, vi ønsker, og som vi maatte forudsætte ogsaa Tjenestemændene ønskede — de Tjenestemænd, der gør dette, er for mange Herrens Tider siden rendt fra os over til Socialdemokratiet. Der sidder de, der sidder de fast og godt, og de kommer saamaand ikke tilbage til os, enten vi stemmer saadan eller saadan. Saa det Spørgsmaal har ikke Skygge af Betydning for os.

Søren Svendsen: Jeg skal ikke blande mig i den Strid, der nu er rejst mellem Finansministeren og det konservative Folkepartis Ordfører, det maa de selv klare. Jeg mener, der er lidt Uret paa begge Sider og ogsaa nogen Ret paa begge Sider.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen udtalte sin Forbavelse over, at Venstre ikke vilde gaa med til det foreliggende Lovforslag, for, sagde han, det er jo ikke mere end det, der blev budt fra Venstres Side i 1923. Deri har det ærede Medlem ikke Ret. Forholdet er det, at i 1923 blev der saavel fra Regeringens som fra Venstres Side stillet Forslag om at gøre Konjunkturtillæget glidende efter Pristallet, men det Forslag forudsatte ganske vist en ganske betydelig større Nedsættelse af Konjunkturtillæget i Øjeblikket, og det var det, man fra Tjenestemændenes Side ikke vilde gaa med til, vel nok fordi man havde det Tilsagn fra konservativ Side, at det ikke skulde gaa længere